

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn. DOVENETELWEG 57^a 2555 TD's-Gravenhage t. 070-684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN's-Gravenhage t. 070-634101

W E E K B L A D

24e jaargang nr.7

nadruk verboden

5 oktober 1979

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord.

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden werd door U voor deze avond gesteld bij het begin van het verenigingsjaar en draagt de titel:

O O R L O G I N D E R U I M T E

=====

Wat een gevaarlijk onderwerp is. Want wanneer je wilt spreken over oorlog in de ruimte kom je al snel terecht in de sfeer van science-fiction en fantasy. Of, om het anders te zeggen, voor het opvalt ben je bezig met een wetenschappelijk overlijnd en fantastisch gezwam in de ruimte.

Toch zijn er enkele punten in verband met deze titel wel degelijk van interesse kunnen zijn. Ik wil trachten, dezen zo nuchter en realistisch als maar mogelijk te benaderen. En daar het hemd altijd nog nader dan de rok heet te zijn, zou ik met de aarde zelf willen beginnen.

Er zijn op het ogenblik rond 3600 satellieten van verschillende aard in omloop rond de wereld.

Er zwerven dus ongeveer 3600 voertuigjes rond de aarde in de ruimte. Een deel ervan is b.v. in staat, fotos te maken, anderen doen waarnemingen, maken communicatie mogelijk en een behoorlijk deel doet niets meer, omdat het is uitgewerkt.

Tussen dit alles bevinden zich enkele wat grotere voertuigen, waarover niet veel gepraat wordt. Dezen hebben n.l. een bom aan boord. Wanneer een kleine lading wordt ontsloten, keren zij naar de aarde terug op een te voren te berekenen plaats, waar je dan heel grote klappen kunt verwachten.

Zeker, de grote staten op aarde voelen niet zo veel voor een oorlog. Begrijpelijk, want zoals de situatie er nu voor ligt is bij een oorlog de kans dat ook leidende beampten en staatslieden er aan gaan, nogal groot.

Iets, wat bij heel at belangrijke mensen de animo om tot een feitelijke en algemene oorlog over te gaan, sterk doet afnemen.

Aan de andere kant doet men echter wel al het mogelijke om op eventuele vijanden en zelfs op de nu bevriend genoemde mogendheden enig overwicht te behalen.

Na de tweede wereldoorlog is de ruimte dan ook het toneel geworden van een konkurrentiestrijd, die je met enige voorzichtigheid als een soort technische oorlog moogt omschrijven, al lijken alle bestrevingen ook nog zo wetenschappelijk en vredelievend.

Het zal u bekend zijn, dat de Amerikanen een poging tot betere beheersing van de ruimte hebben gedaan met hun space-lab. Officieel ging het hierbij vooral om het in omloop brengen van een laboratorium voor onderzoek, maar het werkelijke doel van dit alles was toch wel een poging, na te gaan in hoeverre men een ruimtestation in de ruimte zou kunnen brengen en daar ook in goede staat houden.

Overigens weet u ook dat door een niet tijdig gereed komen van een soort pendelschip dat tussen de aarde en dit station zou moeten varen, de zaak - u weet hete - uiteindelijk naar beneden gevallen is.

De russen hebben iets dergelijks gedaan. Zij hebben o.m. bewezen dat een mens zonder al te grote lichamelijke schade minstens 3 maanden in de ruimte kan verblijven. M.a.w. dat de mogelijkheid, een bemand station rond de aarde te laten draaien, ook technisch en financieel haalbaar is.

Misschien is het wel aardig, over die russische proef nog iets te zeggen: Er waren in rond 90 dagen, steeds dezelfde mensen aan boord van een door koppeling vergroot ruimtetuig. Zij hebben in deze periode één maal bezoek gehad van andere ruimtevaarders, die slechts enkele dagen bleven, een andere keer is een poging een dergelijk bezoek te doen afleggen door een defect koppelmechanisme mislukt.

Maar in diezelfde tijd zijn liefst 27 raketten omhoog gestuurd met zoals men zei, grondstoffen en materialen, voorraden. Daarvan zijn er t.m. 23 geborgen. Mijn vraag luidt: Wat zouden die raketten met een gemiddelde lading van rond 150 kg. bevat hebben?

Het lijkt mij niet aanvaardbaar, dat men alleen maar zaken als kaviaar, krimwijnen en onderdelen als b.v. accumulatoren van een nieuw type omhoog heeft gestuurd. Zeer waarschijnlijk ging het hierbij om materialen, die bestemd zouden kunnen zijn om een ruimtestation buiten de aarde op te bouwen en op deze wijze beproefd konden worden.

Zover wij uit de geest kunnen nagaan is er in ieder geval enig begin gemaakt met het uitbreiden van de z.g. leefruimte en heeft men ook enkele andere voor de mannen aangename faciliteiten gebouwd. Wat natuurlijk nog geen werkelijk ruimtestation betekent, maar wel duidelijk maakt, dat het gebouwd zou kunnen worden.

En wanneer je dan eenmaal een dergelijk station hebt gebouwd, wordt het voor hen die op aarde leven daardoor zeker gevaarlijker. Want er is geen plaats op aarde van waaruit men met een even grote precisie elk doel op aarde zal kunnen bombarderen als vanuit een ruimtestation, dat in de juiste baan is geparkeerd.

Van belang is hierbij ook, dat een dergelijke ruimtestation met de nu beschikbare wapens op aarde maar heel moeilijk aangevallen zal kunnen worden. Zelfs met gestuurde raketten zal men niet al te veel kunnen bereiken, mits het station van afweer wapens is voorzien en zich met een grotere snelheid t.a.v. de aarde beweegt.

Men heeft ook al de meest bruikbare vormen ontworpen op aarde, waarbij tot op heden velen pleiten voor een cirkelvorm met een aantal "spaken" naar het middelpunt, waar zich volgens bijna alle ontwerpen de eerste capsule bevindt, die gelijktijdig eerste basis voor opbouw

is en vanaf het eerste begin de mogelijkheid tot baancorrectie kan bieden.

In enkele ontwerpen brengt men in de cirkel woon en recreatieruimten plus werkruimten onder, terwijl men aan de "spaken" zowel zonnepanelen als een raketlanceerbasis meent te kunnen aanbrengen. Een sluis, waar andere raketten kunnen aankoppelen is gemeenlijk gepland bij de kern.

Gemeenlijk gaat men er van uit, dat het mogelijk is, het geheel in een zodanige rotatie te brengen, dat in het vaartuig enige zwaartekracht ontstaat - iets wat volgens de opgedane ervaringen wenselijk is bij een langduriger verblijf van specialisten in de ruimte. Ook de mogelijkheid tot manipuleren in de verschillende werkruimten zou hierdoor aanmerkelijk verbeterd kunnen worden en snellere afhandeling van experimenten mogelijk moeten maken.

Zelfs indien wij uitgaan van een in verhouding zeer beperkte bewapening van dergelijke ruimtestations, zo zal zelfs een leek begrijpen dat degene, die het eerst een dergelijk ding in omloop brengt, hiermede een groot voordeel in de bewapeningswedloop heeft behaald.

Men kan dan immers een groot deel van de wereld met krachtige instrumenten voortdurend in het oog houden en zal bovendien met raketten of bommen praktisch overal op zeer korte termijn en zonder verdere voorbereiding in kunnen grijpen.

De mensheid beschikt op het ogenblik over alle technische faciliteiten die nodig zijn om een dergelijk vaartuig in de ruimte te bouwen. Zover mij bekend zijn er 3 gebieden, allen nogal afgelegen, die geschikt zijn om van daaruit een dergelijk ruimteavontuur te beginnen: 1 in de Usa, een in Australië nabij Woomara, een in Rusland, in Siberië maar dicht bij de oeral en nabij het Baikalmeer.

Opvallend is, dat in alle drie gebieden inderdaad proeven worden genomen en de laatste jaren voorzieningen zijn getroffen, waardoor lancering van raketten hier zonder meer mogelijk is.

De kans, dat door verschillende mogendheden in de nabije toekomst de kans wordt gewaagd om een ruimtestation in omloop te brengen en uit te bouwen kan dus groot worden geacht, zeker wanneer men rekening houdt met het feit, dat zowel Rusland als de Usa het volgens jaar kunnen beschikken over een soort pendelvoertuig, waarmee nuttige last naar een omloopbaan gebracht kan worden en een retourvlucht kan worden uitgevoerd zonder meer te verliezen dan mogelijk enkele tanks.

Gezien de nu bestaande ontwerpen en plannen is het aan te nemen dat een dergelijk ruimtestation binnen twee jaren altans voorlopig kan worden opgebouwd en ingericht, terwijl men stelt, dat een dergelijk platform in de ruimte zeker 60 á 70 jaren in actie kan blijven, mits het is uitgerust met raketten die een voldoende vermogen hebben om baankorrektes uit te voeren.

Ook heeft men uitgerekend, dat een dergelijk ruimtevoertuig met weinig moeite kan worden voorzien van een installatie waardoor rond 50 waterstofbommen veilig kunnen worden bewaard en eventueel naar doelen op aarde kunnen worden gelanceerd. Wat betekent, dat een dergelijk voertuig zou beschikken over machtmiddelen, waarmee men zonder meer de gehele aarde kan vernietigen, Zeker wanneer men er rekening mee houdt dat volgens sommige deskundigen 5 van dergelijke bommen voldoende zouden zijn om bijna alle leven op aarde uit te roeien.

Ik stel niet, dat men aan een dergelijke bewapening werkt op het ogenblik. Wel stel ik, dat er plannen voor deze ruimteplatforms gemaakt zijn en dat daarbij rekening werd gehouden met bewapening en de mogelijkheid om zonder schade voor de bemanning atoombomwapens op te slaan.

Nogmaals: dit zijn geen zaken, die reeds bestaan. Wel heeft men

plannen ontworpen, berekeningen over mogelijke banen gemaakt en zelfs trainingsprogramma's voor bemanning en bouwers ontworpen. Dit laatste is noodzakelijk, omdat dergelijke grotere ruimtevoertuigen buiten de dampkring zullen moeten worden opgebouwd. Waarbij zij opgemerkt dat juist de zwijgzaamheid van grote staten t.a.v. van dit facet van hun ruimtevaart plannen veelzeggend is.

Er is dus wel degelijk aanleiding te spreken over een oorlog in de ruimte, die door de aarde zelf wordt gevoerd, ook wanneer wij bij alle plannen in dit opzicht niet a priori behoeven uit te gaan van offensieve bedoelingen.

Er zijn natuurlijk wel andere mogelijkheden. Men zou er b.v. over kunnen denken een station op de maan te vestigen. Maar dit heeft volgens de deskundigen naast enkele voordelen wel heel veel nadelen. De bevoorradings van een station op de maan is met de huidige technische middelen en mogelijkheden zeer moeilijk en kostbaar. Bovendien heeft men dan te maken met een vaste omloop die niet altijd voor de bedoelingen die men heeft optimaal is en zijn de gevaren op de maan zeker zo groot voor bemanning en materiaal als in de ruimte. Daarbij komt verder de z.g. tijdsfactor, waardoor zowel boodschappen als het verzenden van materiaal meer tijd vergen dan bij een omloop station.

Een ander punt, waarbij de ruimte rond de aarde in toenemende mate een rol kan gaan spelen is de propagandaoorlog, die door bepaalde landen voortdurend wordt gevoerd.

Luister maar eens naar hetgeen deskundigen alles verwachten van een in grote aantallen in omloop komen van communicatiesatellieten die radio en t.v. signalen uitstralen. De Nosbonzen vrezen, dat de nos tot een soort nos ferratu zal worden, terwijl binnen de omroepen reeds nu wordt overwogen, wat men kan bieden om enerzijds idealistische programma's te kunnen blijven uitzenden en anderzijds toch ook de kijkers aan eigen uitzendingen te binden.

Dergelijke satellieten zijn zeer zeker geen droom of een toekomstbeeld. Zij worden in feite reeds gebruikt, zij het op een andere wijze. Grote delen van langeafstands-telefoonverkeer gaat reeds nu middels communicatiesatellieten, die zonder veel moeite ook tot 40 t.v. programma's zouden kunnen uitstralen.

Wanneer u op uw eigen t.v. thuis ziet, hoe de paus bij aankomst in Amerika opeens ochtendgymnastiek gaat doen, zo is de kans heel groot, dat beeld en geluid u via een satelliet bereiken - ook al zal in sommige gevallen de kommentaarlijn nog gebruik maken van een kabelverbinding.

Kortom: die dingen zijn er al. Maar dat betekent ook, dat het b.v. de russen zonder meer mogelijk zal zijn, een satelliet in omloop te brengen, waarmee men praktisch geheel europa met propaganda zal kunnen overspoelen. Velen zullen daarvoor interesse hebben, mits de boodschap maar amusant genoeg verpakt is. En ook de amerikanen zijn reeds nu theoretisch in staat, het gehele russische gebied te overspoelen met hun programma's en zelfs met actuele mededelingen, die de regering van de Ussr zijn burgers pleegt te onthouden of slechts laat en in zeer vage vorm pleegt mede te delen.

Vergeet niet, dat het mogelijk is middels waarnemingssatellieten fotos te maken van natuurrampen, grote ongelukken e.d. Middels de steeds meer gebruikte infrarood waarnemingen is men in staat, troepen bewegingen tot in details te konstateren, de opslag van bepaalde stoffen aan de oppervlakte na te gaan e.d. Met heel weinig moeite zou men ook zaken kunnen konstateren, die propagandistisch van belang zijn zoals b.v. treinrampen, vliegtuigrampen e.d. Ook kan men de mensen te voren waarschuwen voor b.v. veranderingen van weer, dreigende overstromingen.

Het is duidelijk, dat dergelijke satellietzenders niet bepaald blijmoedig door de bestaande machten ontvangen zullen worden. Maar als dit in west-Europa al niet bepaald prettig gevonden wordt, kan men zich wel voorstellen, hoe men tegenover deze mogelijkheid staat in landen die een rigide staatsstructuur hebben en waar men tot nu toe in feite alle publicitaire media geheel voor eigen doeleinden pleegt te gebruiken, tot de nieuwsvoorziening toe.

Daar in dergelijke landen de greep op alles wat de burgers te weten kunnen komen mede een belangrijk machtsmiddel is, waarop zelfs de gehoorzaamheid aan de staat en de waardering voor eigen levensomstandigheden berusten, zou het komen van een dergelijke satelliet plus de mogelijkheid, deze onopvallend te beluisteren en te ontvangen eenvoudig een ramp zijn.

Dit is waarschijnlijk ook de reden, dat men nog geen gebruik gheeft gemaakt van deze sinds enige jaren aanwezige kans, om elkanders gebied met propaganda te overspoelen. Want het gevaar is niet denkbeeldig, dat een dergelijke situatie zelfs tot oorlogshandelingen zou kunnen voeren.

U ziet, dat er rond de aarde nogal wat te doen is. Dat er heel wat spionagesatellieten in omloop zijn zal een ieder wel bekend zijn. Zover mij bekend zijn er op het ogenblik zelfs rond 120 in omloop, waarvan er 90 operatief zijn. De anderen zijn om de een of andere reden uitgevallen of niet meer voldoende bruikbaar.

Dergelijke ruimtetuigen doorlopen vaste banen rond de aarde met betrekkelijk hoge snelheden en zullen dus per 3 à 4 uren een grote reep van het aardoppervlak waar kunnen nemen. Van de gebieden, waarvoor men interesse heeft, worden a.h.w. fotos genomen, die later naar de aarde worden overgeseind. Ziet men op een daarvan iets, wat men nog nader wil beschouwen, dan kan men een signaal uitzenden, waardoor bij een volgende omloop een groot aantal van deze "foto" beelden snel achtereen worden genomen. terwijl men in de nieuwere typen bovendien de mogelijkheid heeft, het brandpunt van de lens te veranderen.

Het gevolg is, dat men een reeks beelden krijgt, die uitvergroet kunnen worden en middels geschoolde interpretatie precies duidelijk maken, wat er aan de hand is. En sinds de infrarood fotografie eveneens een rol is gaan spelen is het zelfs moeilijk, grotere troepenverplaatsingen in de kern van eigen gebied geheim te houden.

Bij dit alles zou een mens toch wel even stil mogen staan. Want al beseffen nog weinigen dit, de ruimte rond de aarde is reeds een deel geworden van het machtsspel dat gespeeld wordt door de grote mogendheden.

Dit wil zeggen, dat men er zeker niet voor terug zal deinzen, wapens in omloop te brengen en dit in feite reeds gedaan heeft. U kunt er op rekenen, dat degenen, die dit reeds deden er niet tegenop zullen zien deze wapens te gebruiken, wanneer zij geen andere mogelijkheid meer zien om hun overwicht te behouden.

Reeds nu weten de strategen, dat het niet voldoende meer is, alle lanceerplaatsen van een tegenstanders te vernietigen, omdat er altijd de mogelijkheid blijft bestaan, dat dan het eigen land getroffen wordt door een reeks zware bommen vanuit een satelliet. Zelfs is het niet voldoende, alle signalen van de aarde te onderdrukken, omdat er reeds nu een systeem bestaat, dat na het wegvallen van een signaal gedurende b.v. 24 uren, zelf actief wordt middels een kleine computer en een ingelegd programma geheel zelfstandig kan uitvoeren. Al weet niemand, of een staat deze mogelijkheid reeds dermate praktisch heeft uitgewerkt dat men daarvan praktisch gebruik heeft gemaakt, men zal er rekening mee moeten houden, dat dit gebeurd is of op korte termijn kan gebeuren. Het kan geen kwaad, dat ook burgers zich van deze mogelijkheden bewust worden.

T.a.v. deze aarde en alles, wat in de ruimte hierbij een rol kan spelen mag ik m.i. dan ook stellen: Er is kans dat de strijd om superioriteit tussen de mogendheden in steeds toenemende mate ook naar de ruimte wordt verplaatst.

Er zijn op het ogenblik voornamelijk waarnemingssatellieten gelanceerd, maar de laatste tijd lanceert men in toenemende mate ook satellieten die in bepaalde gevallen zelf in kunnen grijpen op aarde. Een van de laatste ontwikkelingen is b.v. een satelliet, die in grote gebieden en gedurende enige uren alle radioverkeer kan storen - wat bij een oeclogssituatie wel eens een beslissende factor zou kunnen vormen.

Een paar satellieten die wapens dragen zijn eveneens reeds in omloop, maar gelukkig heeft men voorlopig afgezien van enkele verschrikkelijke plannen zoals het in omloop brengen van satellieten, die biologische en bacteriologische wapens zouden kunnen afwerpen - al vrees ik, dat hierbij de moeilijkheid kultures zonder schade in de dampkring te brengen en daar tot werking te brengen, hierbij wel degelijk mede een rol speelt.

Wel staan dergelijke wapens op de tekentafels en zijn zij theoretisch reeds mogelijk, maar er zijn nog te veel onzekerheden om dergelijke plannen, die kostbaar zijn, reeds nu uit te voeren.

De aarde zelf is dus ongetwijfeld een soort strijdtoneel geworden, waarop een oorlog tussen grootmachten betekent, dat ook de ruimte rond die aarde in de strijd betrokken zal worden.

Maar ja, voor deze gegevens bent u natuurlijk niet gekomen. Trouwens weet u mogelijk een groot deel van deze zaken reeds, want u hebt daarover summier wel het een en ander in tijdschriften en kranten kunnen lezen.

U hebt natuurlijk nog niet gehoord van de laatste uitvinding, die een handige jongen heeft gedaan. Het betreft hierbij een installatie, die in omloop gebracht kan worden en in feite alleen maar steeds weer een straal uitzendt, waardoor geïoniseerde paden tussen de bovenste lagen van de atmosfeer en de aarde tot stand worden gebracht. Volgens de uitvinder ontstaan hierdoor zeer heftige onweders en raakt het klimaat geheel in de war, zodat bijzonder hevige regenval e.d. waarschijnlijk zijn. Dit laatste natuurlijk alleen dan, wanneer in de bovenlucht voldoende vocht aanwezig is. Maar dat is voorlopig alleen een theorie, die alleen door enkele experimenten op de vaste boden ondersteund schijnt te worden. Wel heeft men berekend, dat de satelliet, die een dergelijke installatie zou dragen, in een nogal lage omloopbaan moet worden gebracht en daartoe een zeer beperkte levensduur zal hebben. De gunstigste schattingen op het ogenblik spreken van meerdere maanden.

Maar dat weet u nu allemaal, dus wordt het tijd, dat wij gaan spreken over de hologige monsters en de groenmannetjes die in hun schotels en sigaarvormige voertuigen bezig zijn elkander met laserstralen het lazarus te wensen.

Wanneer wij spreken over oorlogen in de ruimte en hierbij denken aan rassen, die met interstellaire voertuigen optreden, mag men echter niet de fout maken menselijk te denken en uit te gaan van vloten, die ergens midden in de lege ruimte met elkander slag leveren. Dit is n.l. zo goed als onmogelijk.

In de eerste plaats hebben wij te maken met zeer grote versnellingen en snelheden in die ruimtevaart. Wanneer een dergelijk vaartuig even een bocht moet gaan maken, dan zou men - om een beeld van de afstand te geven - vanaf de aarde verder moeten gaan dan het einde van het zonnestelsel en dan nog eens die zelfde afstand terug af moeten leggen om alleen maar zijn richting 180° te veranderen.

Alleen reeds de grote snelheden, waarmee men werkt, maken het heel

om in formatie op te treden en slag te leveren.

Een tweede punt is de vraag hoe men elkaar in de ruimte dan wel zal vinden. Zelfs met de meest perfecte instrumenten is dat moeilijk, wanneer het gaat om afstanden van miljoenen kilometers. En wanneer je al iemand gevonden hebt is het niet zo gemakkelijk in de buurt te komen. Wanneer je daar bent, waar je die ander hebt waargenomen, is die waarschijnlijk al weer ergens anders.

Ook hier : weinig mogelijkheden voor ruimteslagen. Wanneer er al een oorlog in de ruimte wordt gevoerd, zal die altijd rond vaste punten, dus materie, gevoerd moeten worden.

Het is denkbaar, dat nabij een bepaald zonnestelsel twee groepen die met elkaar in strijd zijn - indien dit al denkbaar is - elkander ontmoeten en tot een uitvoeriger gevecht komen. Zelfs dan lijkt het mij toe, dat een dergelijk gevecht alleen werkelijk zin heeft, wanneer het gaat om iets, wat van groot belang is als b.v. de zeggingschap over een aantal planeten of eventueel de mogelijkheid grondstoffen te vinden die men hard nodig heeft.

Ik denk niet, dat dit vaak voor zal komen. Er zijn natuurlijk wel mogelijkheden voor geschillen, maar die lijken mij eveneens nogal zeldzaam te zijn. Ik kan mij voorstellen, dat twee volkeren met beperkte mogelijkheden tot interstellair verkeer te lijden hebben van overbevolking. Stel, dat zij precies dezelfde soort planeten verkiezen - wat ook nogal zelden voor zal komen. Dan is het denkbaar, dat een van hen zijn voortrekkers op een planeet heeft afgezet en er opeens een ander volk komt dat deze nog schaars bewoonde planeet verder voor zich op wil eisen.

Indat geval is een slag denkbaar, want wie eenmaal een uitweg gevonden heeft voor een groot probleem, zal niet geneigd zijn daarvan afstand te doen. Strijd tussen ruimtevoertuigen en de bewoners - mits de laatsten over voldoende wapens kunnen beschikken, is dan denkbaar, evenals een tehulpkomen van schepen van eigen ras, die toevallig in de nabijheid zijn.

Maar zelfs zo iets zal zo zelden voor kunnen komen, dat het de vraag is, of er per 100 eeuwen zoiets wel voor kan komen. Het spijt mij voor u, maar helaas dus geen galactische generaals die op de een of andere raadselachtige galactische wijze de galaxis laxerend ontlasten van de vijandige vloot.

Indien er al strijd is in de ruimte, is dit altijd weer het gevolg van toevallige ontmoetingen tussen verschillende rassen in de ruimte, die ter plaatse strijdige belangen hebben. Ook achterdocht en angst kunnen mogelijk wel geweld uitlokken, maar dat zal dan altijd weer beperkt blijven tot een strijd tussen twee vaartuigen en is geen oorlog tussen twee rassen. Zelfs dit is niet zo waarschijnlijk, maar een volk, dat eerst sinds kort de interstellaire ruimtevaart heeft leren kennen, zou zo angstig kunnen reageren op het plotseling verschijnen van andere wezens en voertuigen, dat dit in ieder geval niet uit te sluiten is.

Maar zelfs bij de strijd om b.v. een zonnestelsel blijven er vragen open. Zeker, met betrekkelijk kleine apparaten kan men lasers opwekken, die een grote rijkwijdte hebben en als wapen kunnen dienen.

Vergeet echter niet, dat de bewapeningen waarover men in aardse verhalen wel spreekt, zoveel materialen van node heeft, zoveel ruimte in beslag neemt en zoveel massa vertegenwoordigd, dat alleen reeds het verplaatsen van deze massa bijzonder grote hoeveelheden energie kost en bovendien het vertragen van vaart sterk belemmert.

Het is een vraag of ruimteverende rassen het noodzakelijk vinden zoveel moeite, kosten en ongemak te verduren om een bewapening mee te voeren, die men waarschijnlijk nooit nodig zal hebben.

Vergeet bij dit alles niet, dat vooral ruimtevaart die plaats vindt

met snelheden ond de lichtsnelheid veel tijd vergt, zelfs relatieve tijd. Men zal dus moeten zorgen dat degenen, die aan boord zijn voldoende ruimte hebben om zich te kunnen bewegen, zich te kunnen ontspannen, enige privacy kunnen vinden wanneer het om rassen gaat, die hiervoor gevoel hebben. Je kunt niet eenvoudig zeggen: de kanons gaan voor, de een gaat er maar op liggen en de ander past er nog net onder. Bij reizen die vele jaren duren, is zo iets eenvoudig niet te doen.

Ook de energiewapens, die schrijvers vaak uitvinden, zijn niet zo praktisch als het lijkt. Zelfs indien men gebruik maakt van atomaire krachtbronnen - fusiereactoren b.v., zoals enkele ruimtevarende volkeren inderdaad gebruiken - mag niet over het hoofd worden gezien, dat men zeer veel energie nodig heeft om eigen milieu in stand te houden. Dit is immers een kunstmatig milieu, waarbij b.v. de noodzakelijke lucht moet worden teruggewonnen, licht moet zijn, temperatuur redelijk konstant moet worden gehouden in een omgeving, waar het buiten minder dan 10° K. is.

Wanneer men te veel energie voor wapens zou gebruiken, zou er al snel een situatie ontstaan, waarin de bemanning maar een zeer beperkte tijd kan overleven.

Vergeet niet, dat ook het in beweging houden van een voertuig heel wat energie verbruikt. Vooral wanneer de lichtsnelheid benaderd wordt tot 90% of meer heeft men al heel wat energie nodig om alleen die snelheid maar te handhaven.

Kortom, het is eenvoudig onpractisch ruimte en energie verslindende wapens mee te voeren, alleen maar omdat men soms op het ogenblik dat men bijna tot stilstand gekomen is mogelijk met een ander slaags zou kunnen raken. Eenvoudige wapens, die bovendien ook voor andere doeleinden bruikbaar zijn - b.v. mijnbouw, berichtgeving e.d. - krijgen dan de voorkeur.

O, ik weet heus wel, dat er in boeken van vindingrijke schrijvers allerhande over superwapens e.d. verteld wordt. Maar zij kunnen met een enkele pennestreek problemen oplossen en gaan aan de werkelijke problemen in de ruimte grotendeels voorbij. De werkelijkheid is nu eenmaal anders.

Men zal zich trouwens niet zo snel met een groter voertuig in de onbekende ruimte wagen. Daar, waar men regelmatig de ruimtevaart bedrijft, zal men gebruik maken van een soort paden. Wat U mogelijk vreemd lijkt.

De ruimte is echter niet overal gelijk. Er zijn stofwolken, magnetische storingen, stralingsgolven en vele andere afwijkingen. Er komen zelfs een soort subruimtelijke structuren voor die men ten koste van alles wil ontwijken omdat het heel veel tijd en energie kost, om zich uit een dergelijk geheel weer te bevrijden. Bovendien liggen die structuren niet stil, maar bewegen zij zich volgens regels, die voor elke structuur weer anders zijn. Je zoudt je mogelijk kunnen vergelijken met een vacuool zoals dit in sommige amoeben tijdelijk voorkomt. Een lege ruimte, die je niet zo gemakkelijk kunt verlaten, kondities die sterk afwijken van die in de normale ruimte en wanneer je er per ongeluk toch in terecht komt weet je nooit, waar je zult zijn, wanneer je er eindelijk in slaagt het te verlaten.

Er zijn nogal wat gevaren in de ruimte. Wanneer men naar een bepaalde bestemming gaat, zal men dan ook een weg kiezen, die zoveel mogelijk van dergelijke gevaren vrij is. Elke ruimtevaarder zal melden, welke ontwikkelingen en veranderingen hij heeft gekonstateerd. Het is duidelijk, dat anderen die een gelijk traject hebben af te leggen zullen kiezen voor deze route, waarvan hen de gevaren en mogelijkheden redelijk bekend zijn.

Het volgen van vaste wegen heeft nog een ander voordeel. Wanneer iemand ondanks alles in nood komt en b.v. een landing moet uitvoeren op een planeet of niet meer op vollekracht verder kan gaan, is langs deze paden in de ruimte immers de kans groot, dat iemand je signalen tijdig

opvangt en zo hulp kan verlenen of tenminste zorgen, dat je lot snel elders bekend wordt.

Wanneer men eenvoudigweg een eigen richting kiest en eigen wegen gaat, is de kans op hulp en redding veel kleiner. U denkt hierbij mogelijk aan een noodlanding, waar een nieuwe Adam en Eva uit voortkomen, die dan waarschijnlijk ook nog een slang bij zich hebben. Maar dan beseft u niet, dat de bemanning van een interstellair schip nogal groot zal moeten zijn.

Niet, dat men voor besturing en bediening van de motoren zoveel mensen nodig heeft, maar men is ver van alles verwijderd, kan in situaties komen, waar deskundigen onmisbaar zijn, waar handwerkslieden de enigen zijn, die het nodige kunnen doen of maken. Zelfs wanneer je aanneemt, dat de meeste leden van een bemanning twee of zelfs 3 functies kunnen uitoefenen, kom je zo al op een minimum aantal dat boven de 100 ligt.

De meeste interstellaire schepen hebben echter, mede uit sociale en psychologische overwegingen een veel grotere bezetting. 1000 tot 1200 personen is de gemiddelde bezetting voor de interstellaire moederschepen, maar er zijn zelf grotere schepen, die een bezetting van rond 20.000 mensen kunnen vervoeren, wanneer dit nodig zou zijn.

Langs de ruimtewegen reizen natuurlijk verschillende rassen, die in uiterlijk, gewoonten en behoeften sterk van elkander kunnen verschillen. Zij hebben echter een ding gemeen: zij allen reizen door een heelal waarin heel wat gevaren op kunnen treden, zij allen kunnen opeens in een positie verkeren, waarbij zij door anderen gered moeten worden. Dit feit alleen reeds draagt er toe bij, dat men elkander alle hulp verleent die noodzakelijk is.

Men zal iets doen voor elkaar waar dit noodzakelijk en mogelijk is. Iemand, die langs vaste wegen reist, heeft meer kans, dat hij in geval van nood binnen de mogelijkheid tot overleven hulp zal krijgen. Zelfs rassen, die elkander normaal niet bepaald mogen lijden zullen hun twist onder deze omstandigheden vergeten.

Mogelijk begrijpt u dit beter, wanneer u denkt aan de tijden, nog niet zo lang geleden, waarin zeevaarders die elkander zo even nog bestreden hadden, hun eigen leven waagden om hun verslagen vijanden van de dood te redden en vijanden elkander ook bij gevaren door b.v. natuurverschijnselen opeens te hulp kwamen.

Zo gebeurde het eens, dat de spanjaarden en hollanders met elkaar in oorlog waren. Tijdens een slag zonk een spaans schip. De hollanders visten onmiddellijk de nog levende bemanningsleden op en maakten zelfs een grote omweg om hen in een neutrale haven aan land te kunnen brengen. De ridderlijkheid, die men toonde, vloaide voort uit eigen afhankelijkheid van de grillen van het element, waarop men voer.

Wanneer je behoort tot verschillende rassen en reist door die enorme leegte, gaande van het ene stipje licht naar het andere en de ander komt in nood, kun je je zijn situatie maar al te goed indenken. Je zult dan voor die ander doen wat je maar kunt, al is het alleen maar, omdat jij morgen in een soortgelijke situatie kunt verkeren.

Oorlog langs die ruimtewegen is dus ook al niet bepaald waarschijnlijk. Je kunt natuurlijk al speulerende wel redenen zoeken voor een konflikt tussen ruimtevaarders, maar dan blijkt dat dit in feite voornamekelijk denkbaar is in en nabij planeten stelsels. Een ras dat op een bepaalde planeet b.v. een soort ruimtewerf wil stichten, kan er bezwaar tegen hebben, dat anderen daar landen zonder in nood te zijn. Strijd is denkbaar. Evenals in het reeds genoemde voorbeeld, dat men op een planeet settlers heeft neergelaten en nu onderkent, dat anderen soortgelijke plannen koesteren. Maar zelfs dan is de kans groot, dat alles uiteindelijk zonder werkelijke strijd, laat staan oorlog, geregeld wordt. De belangen zijn te groot, om ruimtevaartuigen voor onbelangrijke.

zaken in gevaar te brengen.

Zeker, wanneer men eenmaal een planeet in beslag heeft genomen, zal men door middel van signalen een soort bordje met "verboden toegang" ophangen en wanneer iemand dan ondanks dit steeds probeert boten aan land te zetten is er kans, dan men eerst schiet en dan pas later vraagt, wat men eigenlijk daar wil wilde komen doen.

Tja, als het dan toevallig de nieuwe melboer was, heeft die natuurlijk pech gehad. En daar alles plaats vindt in het melkwegstelsel is zelfs dit niet ondenkbaar.

Maar goed. Onder sommige omstandigheden is dus geweld denkbaar en wanneer daarbij een schip wordt aangevallen is het mogelijk dat andere schepen van hetzelfde ras, die in de nabijheid zijn, aan komen snellen onder het motto, dat je je kameraden toch niet kunt laten afslachten.

Voor mij moogt u dit dan een ruimteslag noemen. Maar die blijft beperkt tot het deel van de ruimte, waarin het verschil van mening ontstond. Men is geneigd te denken, dat dan de betrokken planeten wel zich in het geschil zullen gaan moeien, zodat er een oorlog komt.

Maar denk dan eens even verder. Hoe stelt u zich dit voor? Denkt u werkelijk, dat grote vloten dan de ruimte in zullen gaan met als enig doel de tegenstander te bevechten?

Hebt u zich wel gerealiseerd, wat dit alleen al vanuit logistiek oogpunt betekent? Hoe moet je de nodige voorraden aanvoeren over afstanden van vele lichtjaren, hoe moet je er voor zorgen, dat alle herstelmaterialen en faciliteiten beschikbaar zijn wanneer zij nodig zijn? Zelfs wanneer wij de kosten van een dergelijk optreden even buiten beschouwing laten, blijkt, dat dit bijna niet te doen is.

Ruimteverende rassen beseffen die problemen van een dergelijk optreden nog veel beter dan U en doen dan ook dergelijke dingen eenvoudigweg niet. Mogelijk zal men missieven met anderen uitwisselen. Maar daar blijft het dan gemeenlijk ook bij. Een goed voorbeeld kunt u vinden in het optreden van uw eigen regering, die vele fraaie verklaringen aflegt en zelfs soms hoge eisen stelt, om er dan verder maar niets aan te doen omdat de zaak eenvoudigweg te kostbaar is en men niet over de noodzakelijke invloed e.d. kan beschikken.

Zelfs in oorlogen zien wij een dergelijk verschijnsel: men roept bepaalde troepen op, stand te houden en stelt, dat zij moeten overwinnen omdat dit eigen prestige ten goede komt, maar doet gelijktijdig niets, waardoor men die overwinning meer mogelijk maakt. Zoals b.v. Hitler deed toen zijn troepen waren omsingeld in Stalingrad. Geen wonder dat de in de steek gelaten Von Foulus veel meer voor de russen voelde dan voor de leiders, die hem en zijn mannen ondanks al hun offers eenvoudig in de steek hadden gelaten. Later is hij overigens boskabouter geworden.

Wanneer u te maken hebt met menselijke rassen, ook al hebben zij dan een andere vorm en komen zij van een andere wereld, zijn bepaalde menselijke trekken onvermijdelijk. Bewustzijn betekent, dat men een bepaald gedrag aanhangt. En waar men ruimtevaart uit winst oogmerken of wetenschappelijke nieuwsgierigheid bedrijft, zullen kosten mede bepalen wat men wel en wat men niet zal doen. Ook, wanneer het om een oorlog of een strijd in de ruimte zou gaan.

Het spijt mij dus voor u, maar van die werkelijk spectaculaire oorlog in de ruimte komt niet zo heel veel terecht. Dit ondanks de boodschappen die soms de mensen schijnen te bereiken.

Nog kort geleden werd mediamiek een boodschap doorgegeven omtrent een slag in de ruimte die ophanden was tussen de witten, die van plan waren op aarde te landen om de mensheid zo van alle gevolgen van haar eigen falen te verlossen en de groenen of roden - precies weet ik het ook niet meer - die het euvele plan hadden opgevat, de aarde te

bezetten en te exploiteren.

Het lijkt wel uit een stuiversroman gegrepen: het arme weeskind zal juist opgenomen worden door de vriendelijke heer wanneer de boze stiefvader komt aanstormen om dit te verhinderen ... Lieve mensen, wanneer jullie dergelijke zaken zonder meer geloven zijn jullie toch wel een klein tikkeltje geschift. Vergeef mij de opmerking.

Of het dan geheel onmogelijk is? Neen. Er zijn zoveel manen in dit zonnestelsel, waarop je een ruimtestation zoudt kunnen vestigen, dat het niet ondenkbaar is, dat twee volkeren beide daarin belang hebben en zo tot een onderlinge strijd komen.

Maar is dit nu werkelijk aanvaardbaar, wanneer je je realiseert, hoe kostbaar zoiets is en hoe weinig belangrijk het bezit van een maantje zou zijn? Er is natuurlijk wel een mogelijkheid dat men dit zonnestelsel van groot belang zou vinden. Wanneer op een veel gebruikte weg door de ruimte de zon en de aarde nu eens het enige strategisch juiste rustpunt zou zijn, is een dergelijke strijd wel niet waarschijnlijk, maar denkbaar. Maar dan moet het wel een weg zijn die meer dan 15 lichtjaren lang is.

In het meest ongunstige geval is het denkbaar, dat om de rechten op dit zonnestelsel dan zou worden gevochten. Maar zelfs dan zou het in feite een plaatselijk gevecht blijven en geen werkelijke ruimteoorlog betekenen, zoals mensen die zich voorstellen. Trouwens, zover mij bekend is van dit alles altans op het ogenblik geen sprake.

Er zijn nog enkele sprookjes, waarmee ik hier even af zou willen rekenen. Maar als ik U verveel zegt u het maar. Ik wil u heus wel een leuk sprookje vertellen over gehelnde ruimtevaarders die de aarde komen bevrijden van de wrede monsters, die uw wereld in feite beheersen en als mensen vermomd tussen de mensen plegen rond te lopen.

Ik geef graag toe, dat er heel wat onmenselijke op aarde rond lopen die zich als aardige mensen hebben vermomd. Maar dat lijkt mij nog geen reden voor de ruimtewezens om op aarde af te dalen en dergelijke personen met hun superwapens te verslaan. In dergelijke verhalen schijnt het overigens steeds weer te gaan om de een of andere combinatie van Tarzan, King Kong en the Hulk.

Veel zin heeft het m.i. niet, dergelijke verhalen op te hangen. Het is liever op de feiten die duidelijk maken dat het voeren van oorlog in de ruimte eenvoudigweg niet doelmatig kan zijn. Dat men daarvoor kiest is alleen denkbaar, wanneer het voortbestaan van een geheel ras en mogelijk het voortbestaan van een planeet daarvan afhangen. Zelfs dan is de kans op succes niet bepaald groot.

Onder welke omstandigheden een ras zo wanhopig wordt, dat het ondanks alles een poging waagt, anderen te verslaan? Ik kan u alleen een voorbeeld geven. Stel dat een volk rond een niet erg evenwichtige zon woont, die dreigt nova te worden. Men constateert dat die zon binnenkort binnen α drijven in een gebied met atomen - b.v. waterstof in een dichtheid van 1 a 2 atomen per km^3 - zal men beseffen, dat een ramp niet te voorkomen is en proberen, allen die in de bedreigde sfeer leven te evacueren. Men zal dan natuurlijk een andere wereld moeten vinden om op te wonen. Indien nu de "eigenaars" van een planeet, waarop voldoende ruimte is, proberen dit ras af te weren, kan er inderdaad een oorlog komen. Zelfs dan zijn de aanvallers, die vanuit de ruimte komen, tegen een normaal verdedigde planeet en haar krachtbronnen gemeenlijk sterk in het nadeel.

Dat zoiets voorkomt, is zeldzaam. Bovendien kan men, indien men interstellaire ruimtevaart kent, reeds rond een eeuw te voren het gevaar zien aankomen, zodat men alle tijd heeft, om de nodige ruimtevaartuigen te bouwen en een nieuwe toevlucht voor zich te laten zoeken door verkenners.

Wanneer je onder die omstandigheden wilt landen op een planeet, waar vanuit jouw standpunt alleen maar lager leven bestaat en iemand wil je dit beletten, dan treedt ja natuurlijk hard op en zelfs tegenover dit "lagere" leven gedraagt je je op ongeveer de zelfde wijze, waarop een mens zich gedraagt, die last krijgt van mieren.

Dan houdt men zich niet bezig met de mogelijke ethische aspecten maar handelt men gedreven door de drang tot zelfbehoud. En nu ik toch ethiek heb genoemd is het mogelijk interessant ons eens af te vragen of en zo ja welke ethiek er in de ruimte gemeenlijk zal bestaan.

Er zijn regels, maar die worden door de praktijk bepaald, niet door theorieën, al is het maar, omdat elk ras een andere opvatting van ethiek zal hebben en voor zich andere regels zal hanteren. De gezamenlijke regels vloeien voort uit noodzaak, niet uit theorieën of geloof, ofschoon gevoelens natuurlijk daarbij wel een rol kunnen spelen.

Trouwens, wanneer wij over oorlog spreken zo dienen wij ook te beseffen, dat deze in feite grotendeels een emotionele zaak is, waarbij men wel fraaie regels citeert en goede redenen weet te vinden, maar in feite toch weer voornamelijk door hebzucht, wraakzucht of angst wordt gedreven.

De persoonlijke ethiek zal natuurlijk altijd weer beïnvloed worden door de lege ruimte, waarin men zich waagt. Je gaat anders voelen, anders denken, waarbij vaak ook het tijdelijk los zijn van zijn eigen omgeving en planeet een wezen parten zullen spelen.

Iemand, die in de ruimte is geweest, zelfs wanneer dit nog binnen een zonnestelsel was, verandert daardoor. Hij behoeft niet opeens in een God te gaan geloven, maar ergens wordt hij toch een soort mysticus. Ook op aarde kan men dit duidelijk konstateren aan het gedrag van russen die enige tijd in de ruimte hebben doorgebracht en de veranderingen in aard en denken bij Amerikanen, die men de ruimte heeft ingestuurd of naar de maan heeft gezonden - vermoedelijk om na te gaan of er voor Carter ruimte genoeg is, om er zo dadelijk de dollar te parkeren.

In feite konfronteert de grootsheid van de ruimte je met je eigen onbelangrijkheid. De verhoudingen worden rechtgetrokken en raciale zelfoverschatting wordt voor een groot deel teniet gedaan. Wat meer is:

Omdat er niet zo heel veel verkeer in de ruimte is, is ruimtevaart ook een bindende factor voor allen, die er aan deel nemen.

Mogelijk kan ik ook dit beeld wat humaniseren. Denk aan de eerste tijd van de bromfietzers. Wanneer zij elkander ontmoetten, behoefden zij elkaar niet te kennen om enthousiast naar elkaar te zwaaien of zelf even af te stappen voor een uitwisseling van ervaring. Had er een pech en kwam een ander voorbij of achterop, dan stapte die onmiddellijk af om hulp te bieden. Pas nu er heel veel bromfietsen rijden is dit gevoel van saamhorigheid verdwenen. Het is iets normaal geworden, niet iets wat je doet verschillen van anderen en daardoor een band vormt met een ieder, die op die zelfde wijze afwijkt van de norm.

Daar de ethische normen van ruimteverende en andere volkeren steeds weer anders zullen liggen, heeft men specialisten, een soort wetenschapsmensen, nodig om er voor te zorgen, dat kontakten goed verlopen. Voor deze specialisten is de eerste eis, dat zij in staat zijn, zich in te leven in de opvattingen van andere rassen en daardoor ook begrip te krijgen voor de wijze, waarop dit andere ras waarschijnlijk zal reageren op bepaalde zaken. Zoals anderen geschoold zullen zijn om uit bepaalde klanken, tekens, kortom uitingen van een ander ras de taal daarvan af te leiden en tot communicatie te komen ook met rassen, die men nog nooit ontmoet heeft.

Medici moeten instaat zijn, ook de processen in het lichaam van een ander ras te kostateren en zonodig ook aan anderen dan de leden van eigen ras hulp te verlenen.

Het is duidelijk dat mensen, die met hun aandacht altijd weer op andere rassen dan het eigene zijn gericht, ook een leef en denkwijze ontwikkelen, waarin weinig ruimte is voor rigide opvattingen en orthodoxie. Respect voor de ander is hierbij een noodzaak en beïnvloedde ethische normen, die men aanlegt.

Wat al weer een reden is voor ruimteverende rassen, om niet te snel naar geweld te grijpen en oorlogen in de ruimte onwaarschijnlijker maakt, zeker wanneer beide rassen ruimtevaart kennen. De felle figuren vindt je onder hen, die hun eigen wereld nooit hebben verlaten, zoals de felste vijanden gemeenlijk thuis zitten en niet aan het front en de felste verwijten worden gehoord van mensen, die zelf nooit enig verzet tegen onrecht hebben gepleegd.

Of ruimtevaarders moed hebben? Het heilige moeten zal ook in de ruimteschepen een rol spelen, dat is wel duidelijk. Maar wat men op aarde verkeerdelijk moed pleegt te noemen is meestal een product van onverstand danwel een uitvloeisel van het heilige moeten.

Zeker zult u ook bij die andere rassen moed kunnen vinden in de vorm van durven, waaghalzerij, een soort showmanschap. Maar dat is dan altijd bij enkelingen, niet bij de gemeenschap als geheel.

Belangrijk in dit opzicht is wel het feit, dat iemand, die de ruimte ingaat een stabiel mens moet zijn. Anders houdt hij het niet uit, wordt waanzinnig of brengt allen in gevaar. Het gevolg is dat ruimtevaarders over het algemeen zeer evenwichtige persoonlijkheden zijn, die niet snel er toe zullen overgaan risico te lopen alleen maar om daardoor reputatie te verwerven en zeker niet zullen handelen, wanneer de handeling overbodig is en mogelijk aanzien brengt, maar ook de kans met zich brengt dat men veel, reputatie en desnoods het leven, daarbij verliest zonder dat daar iets belangrijks tegenover staat.

Voorzichtigheid en in zekere zin zelfzucht, zucht tot zelfbehoud brengen de ruimtevaarder er dan ook toe, in de ruimte allen, die hij ontmoet met een zekere terughoudendheid en hoffelijkheid te bejegenen. Zelfs wanneer het om vijanden gaat, zal men toch een zeker begrip en respect hebben voor de ander en deze in gevallen van nood niet in de steek laten, hen zo nodig eer bewijzen e.d.

Vergelijk in dit opzicht het optreden van de piloten in het begin van de eerste wereldoorlog, toen men elkander gastvrij en hoffelijk behandelde, wanneer iemand gevangen werd en een dappere tegenstander die gevallen was vaak eerde door bij diens begrafenis bloemen of een krans uit te werpen zonder verder aan te vallen.

Deze mentaliteit is mogelijk in uw moderne wereld, waarin het leven zich langzaamaan dreigt te ontwikkelen tot een soort catch as catch can, niet geheel voorstelbaar meer. Maar nog kort geleden bestond zij wel degelijk en getuigen daarvoor zijn ook in uw dagen nog te vinden.

Toch zullen er altijd verschillen bestaan. Op uw wereld zijn er in denken, reageren en gedrag grote verschillen tussen mensen met een christelijke, een islamitische en een filosofische achtergrond, ook al kunnen zij samenwerken.

Wezens die leven op een geheel andere wereld, stammende uit een ras dat een geheel andere evolutie doormaakte, behoeven niet te denken zoals u of christelijk te handelen volgens uw normen. Zij kennen echter ook onderlinge relaties en zullen de waarden daarvan ook voor anderen van toepassing achten, tot het tegendeel is gebleken. Slechts de ruimtevaarder maakt hierop een uitzondering, omdat hij te vaak met geheel anders denkende en levende wezens in contact kan, komen.

Wonderlijk genoeg komt men vanuit geheel verschillende visies en leefwijzen dan tot gedragingen, die u waarschijnlijk als een uiting van christelijke naastenliefde zou beschouwen.

Ook zeer menselijk doet het aan, dat vele rassen zozeer van de waarheid en juistheid van hun eigen levensbeschouwingen overtuigd zijn, dat zij die graag met zoveel mogelijk anderen willen delen. Hierbij geldt overigens ook voor hen:

Naarmate je innerlijk minder overtuigd bent van de absolute waarde van de waarheden die je verkondigt, zal de neiging groter worden om zoveel mogelijk anderen tot die waarheid te bekeren.

Er zijn volkeren, die filosofisch, op het gebied van kennis van het paranormale e.d. veel verder doorgedrongen zijn dan de mensen en desondanks innerlijk met problemen en onzekerheden worstelen. Zij zullen hierdoor meer geneigd zijn dan anderen, om hun geloof en denken aan anderen als een nieuwe waarheid voor te leggen.

Wie in de ruimte is geweest, heeft echter mede geleerd, dat je respect moet hebben voor het anders zijn van de anderen. Dientengevolge is het overtuigen met meer directe middelen bij ruimtevarende volkeren minder gebruikelijk.

Men trekt dus niet, zoals eens aardse zendelingen, met een verzameling kralen en enkele geweren naar de arme heidenen, om hen door het bieden van voordeel plus overtuigingskracht het eigen geloof aan te praten en zich te beroemen op het aantal zielen, dat men gewonnen heeft zonder te beseffen, dat men in de ogen van de bekeerden heel vaak nog een buitengewoon goedemaaltijd vormt van blank vlees, dat extra kruiden best kan verdragen.

Indien je beseft, dat het eerst het anders zijn van degenen, die je wilt bekeren, dient te doorgronden, zul je een andere benadering zoeken. Landen op een andere planeet om daar onmiddellijk de peultjes op te scheppen komt dan ook niet meer voor. Men zal eerder proberen vanaf een afstand alles te bezien en dan onmerkbaar zo hier en daar de zaak te beïnvloeden tot men de kans heeft gehoor te vinden. In sommige gevallen is het mogelijk, de missionaris zodanig te vermommen, dat hij er uit ziet als iemand van de wereld, waarop hij gaat werken. Dan zoekt men het vooral in persoonlijke kontakten. Gaat dit niet of moeilijk, dan grijpt men naar andere middelen als sublimale beïnvloedingen, telepathische kontakten en dergelijke.

Het denkbeeld, dat ruimte volkeren een planeet eenvoudig bezetten om de bewoners te bekeren is dus ook al niet erg waarschijnlijk. Toch zijn er mensen, die iets dergelijks schijnen te verwachten.

Om eerlijk te zijn baal ik van verhalen over ruimtewezens die, mogelijk nog met indrukwekkende en verblindende gestalten, op aarde zullen landen om de wereld van al haar problemen te verlossen.

Hoe stelt men zich dit eigenlijk voor? Wie zouden de ruimtehelden dan wel gelijk moeten geven? Want de meeste problemen ontstaan op aarde door verschillen in visie bij verschillende groepen. Want of je nu te maken hebt met kapitalisme, kommunisme of de vele verschillende diktaturen, er kleven heel wat fouten aan, maar de een ziet altijd weer alleen de fouten van de ander.

In een diktatuur worden de fouten van een enkele persoon zelfs aan een geheel volk opgelegd als deugden, terwijl dit volk voor dit voorrecht dan ook nog overmatig moet betalen en bloeden.

Er is eenvoudig geen gemeenschappelijke noemer te vinden, waardoor men de problemen van de mensheid in overleg op kan lossen.

De enige mogelijkheid zou dus zijn, alle mensen voorlopig onmondig verklaren en zelf de macht overnemen in welwillende diktatuur. U wordt dan tot een soort huisdieren, uw eigen ontwikkeling wordt onderbroken enz. enz. Denkt u, dat wezens, die respect hebben voor andere rassen iets dergelijks kunnen doen?

De algemene regel is dan ook: Wanneer je ziet, dat een ras in

moeilijkheden verkeert, kun je wel oplossingen suggereren, maar je moet dit ras uiteindelijk zelf zijn problemen op laten lossen. Een ander optreden zou dwaasheid zijn.

Wanneer men b.v. de mensheid een leer zou brengen, die niet bij die mensheid zou passen en gelijktijdig alle bestaande problemen op zou lossen, is het wel zeker, dat men steeds meer de macht aan zich moet trekken om het ontstaan van nog ernstiger problemen te voorkomen. Waarbij je jezelf in een situatie brengt, waarbij je zelf zult moeten gaan doen, wat je bij de mensheid juist wilt uitwissen. Dan moet je inderdaad wapens gaan gebruiken om de ontwapening van de mensen af te dwingen en dit met de wetenschap, dat er altijd mensen zullen zijn, die juist hierdoor geneigd zullen zijn, naar betere en machtiger wapens te zoeken.

Zoiets hebben de mensen al lang. Zij kennen al het systeem van je bewapenen onder het motto, dat je alleen zo de vrede kunt handhaven. Verhalen over ruimtevaarders, die op deze planeet zullen landen en alles opeens beter zullen maken zijn sprookjes over een interstellaire sinterklaas of kerstman.

Wanneer andere rassen al belangstelling krijgen voor uw wereld, zal dit gemeenlijk in de eerste plaats een wetenschappelijke zijn. Zij zullen u ongetwijfeld het beste gunnen en zelf u soms proberen te helpen. Maar zij zijn er om uw ras enz. te bestuderen. En wanneer wij meer openlijk op gaan treden verliezen zij de mogelijkheid, als waarnemer op te treden en worden zij zelf deel van de ontwikkelingen en problemen die zij bij u wilden bestuderen. Daarom doet men dit niet.

Dus weg met al die verhalen over mensen uit de ruimte, die eerst bij de maan een strijd uitvechten tussen schotels en sigaren, waarna de overwinners op aarde landen om daar een duizendjarig rijk te stichten. Trouwens, u weet heus wel, dat je met duizendjarige rijken heel erg uit moet kijken. Er is er kort geleden op uw wereld nog een gesticht dat nog geen twintig jaren duurde en alleen puinhopen en doden achterliet.

Wanneer er voor u al sprake zal zijn van een oorlog in de ruimte zo zal deze niet door vreemde rassen worden uitgevochten, maar door uw eigen grote mogendheden.

Droom niet zo veel over wezens uit de ruimte, die alles in orde willen maken voor u en kijk wat beter naar de grote bedragen, die uw regering bestenden om bommetjes in omloop te brengen, ruimtestations op te bouwen en zelfs om satellieten op te bouwen waardoor zij heel veel mensen hun denkbeelden op menen te kunnen dringen.

Meent u, dat ik hier overdrijf, kijk dan maar eens naar uw eigen omroepbestel, waarin groepen proberen hun denkbeelden op te dringen, op de eerlijk onzinnige wijze van een EO, de geelwitte vroomheid van de Kro, omhuld met pastoraal amusement en pauzelijke zegeningen die worden uitgestort over een mensheid, die niet beter weet of de Vara, die per haan steeds weer sociale stinkeieren onder uw aandacht brengt omdat dat volgens hen zo progressief is en de VPRO die wel eens over de naakte waarheid heeft gehoord en nu naakt met waarheid en progressieve verveling met christelijke leer verwacht.

Zelfs binnen uw eigen land probeert een ieder de mensen bij te brengen, wat volgens hem het beste is en wanneer je kijkt naar de programmas van buitenlandse zenders dan valt de goede beschouwer een zelfs nog grotere propagandistische eenzijdigheid op, hoe goed men die vaak ook tracht te verbergen.

Juist daarom zijn t.v. satellieten zo belangrijk in de ogen van valen en juist daarom kunnen zij de spanning hoog op doen lopen zeker bij hen, die meenden de media en daarmee de publieke opinie zo goed in de hand te hebben.

Denk eens even na en u zult met mij eens zijn, dat vele vrije of door staten geëxploiteerde communicatie en t.v. -satellieten heel wat meer moeilijkheden kunnen veroorzaken op aarde dan die paar bommen die in de ruimte zweven.

Denk eens na over de betekenis van de ruimtestations, waarmee men zich op het ogenblik zo druk bezig houdt. Wie het eerst een dergelijk ding in omloop heeft, zal zich tijdelijk als de machtigste staat op aarde beschouwen en daardoor eisen stellen, waarop anderen niet in willen en kunnen gaan.

De kans is groot dat zij, die de ruimte rond de aarde nu leren beheersen met overigens de beste bedoelingen elkaar hun visie en systeem op zullen willen leggen en daardoor een oorlog op aarde en de haar omringende ruimte veroorzaken, die de mensheid wel eens ten gronde zou kunnen richten.

Alleen wanneer de mensen tijdig wakker worden en iets overnemen van die ruimterystiek, waarin men zich meer verbonden gevoelt met alle leven dan met denkbeelden of bepaalde machten, zouden stations in de ruimte en satellieten een andere, meer gunstige invloed kunnen vormen en de mens tot een besef van eenheid brengen, die zonder dit nooit mogelijk zou zijn geweest.

Waarmede ik mijn inleiding beëindig. U bent het mogelijk niet met alles eens of wilt toelichting op bepaalde punten. Na de pauze zult u de gelegenheid hiertoe vinden.

Voorlopig dank ik U voor uw aandacht.

(bekort)

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Mijn Kompliment. U hebt het aardig uitgehouden, want ik zie u allen nog zitten.

Wij gaan nu in allereerst op hetgeen schriftelijk is ingediend.

x Waardoor hebben de machthebbers de behoefte, om een technologische oorlog te scheppen?

- Die oorlog willen zij in feite niet, maar de voorbereidingen daartoe hebben volgens hen een zeer gunstige invloed op de landelijke economie. Mogelijk klinkt dit u vreemd, maar in het verleden kostte het ongeveer f 50.- om een tegenstander te doden, nu kost dit eerder rond f 20.000 per man en wanneer het gaat om guarilleros zelfs rond f 50.000.-

Wie verdient daar wat aan? De industrie, die de middelen daarvoor maakt. Van het geld, voor bewapenings en oorlogsdoeleinden uitgegeven komt gemiddeld, zeker bij grotere landen, rond 3/4 weer terug in de economie.

Er draaien hierdoor heel wat fabrieken, die anders niet zouden kunnen bestaan, heel wat mensen hebben hoogbeloonde posities dank zij deze industrie en bovendien kan men produceren zonder dat het product ook op de verbruikersmarkt moet worden afgezet. Het product hoeft ook niet gebruikt te worden, want door snelle veroudering is toch een voortdurende vervanging noodzakelijk.

Iets wat op zich dus aantrekkelijk is voor vele politici en economen. Bovendien is het ook in geval van oorlog beter, wanneer er sprake is van een ver doorgevoerde technologie. Het is gemakkelijker, een bom te gooien die duizenden mensen dood of te schieten op kleine poppetjes in de verte met verdragende machinegeweren, dan een medemens te doden die je daarbij in de ogen moet kijken. Er zijn dus meer bruikbare soldaten wanneer technische vaardigheid belangrijker wordt dan persoonlijke eigenschappen en lichamelijk uithoudingsvermogen.

Iets dergelijks zien wij bij bureaucratie, iets wat meestal gelijk-tijdig met technologie zich ontwikkelt. Ook hier ontstaat een vervreemding waardoor hetgeen men doet alleen met de taak, niet meer met degenen voor wie men het doet of die men daardoor iets aandoet, te maken schijnt te hebben.

Een afwijzende beslissing nemen terwijl je tegenover degene zit die je af moet wijzen en weet, wat dit voor die mens betekent, is het een harde en moeilijke taak. Wanneer het nemen van dergelijke beslissingen over zovele schijven loopt, dat niemand zich meer persoonlijk voor de beslissing aansprakelijk behoeft te gevoelen, zal men veel eerder tot besluiten komen ondanks de negatieve betekenis die zij voor anderen hebben.

Kortom, technologie en technocratie plus bureaucratie voeren tot een feitelijke ontmenselijking van een bestel door de wijze, waarop het persoonlijk karakter van besluiten wegvalt en de mogelijkheid die men heeft het leven van anderen te beïnvloeden of zelfs te vernietigen zonder zich direct daarmee verbonden te gevoelen.

Is dit voldoende? Ik wil maar zeggen, dat het bevorderen van een technologie dus eigen is aan alle heersers, die een beheersen van anderen met wapengeweld nastreven maar bang zijn voor het geweten van hun onderdanen.

En denk nu niet alleen aan mensen in vreemde landen. Ook wanneer je toevallig Jopheet of vanacht Dries genoemd wordt sta je als regeerder steeds weer in dubio. Je wilt het goede en daartoe heb je macht nodig.

Om die macht te behouden of te vergroten gebruik je technologische en bureaucratische methoden, waarmee je in feite degenen voor wie je denkt te streven steeds meer gaat ontrechten en de samenleving steeds meer van haar menselijke eigenschappen gaat ontdoen.

Waarmede de zaak nu wel geheel duidelijk zal zijn.

x Kan men er vanuit gaan, dat wezens van andere planeten onder ons leven of zijn dit fabeltjes?

- Er zijn op aarde wat natuurvorsers, die altans onder apen zich als apen leerden te gedragen. Enkel en ander hen zijn op de duur zelfs als een soort gelijkwaardig lid van een apenstam geadopteerd. Zij doen dit en imiteren de gedragingen van de apen onderling, inclusief geluiden, gebaren, houdingen, onderwerpingsgebaren e.d. om er achter te kunnen komen, hoe die apenmaatschappij nu eigenlijk in elkaar zit.

Waarom zouden aardse wetenschaps-mensen tot dergelijke opofferingen wel bereid zijn en wezens van een andere wereld, die de aardse samenleving willen bestuderen, iets dergelijks niet op brengen?

In beide gevallen geldt echter, dat je de samenleving, die je bestudeert zo weinig mogelijk moet verstoren. Er zijn inderdaad wel eens enkele vreemdelingen onder U, maar u bemerkt er niets van. Daar zij waarnemers zijn en niet zo zakendoen geneigd zijn of politiek wensen te bedrijven bemerkt u daarvan echter niets. Laat hen dus maar.

Voldoende?

x Hoe ziet u de ontwikkelingen tussen de grote mogendheden. Is de wapen-industrie inderdaad een economische noodzaak?

- In het huidige bestel, waarbij arbeid een punt van uitgang is en wist of omzet heilig zijn is de wapenindustrie inderdaad een soort economische noodzaak, mede door de andere activiteiten, die zij noodzakelijk maakt.

Men kan op deze wijze arbeidsvermogen, grondstoffen inventiviteit in hoge mate verbruiken, zodat er "werk" is, terwijl men op het product ook "winst" kan maken en gelijktijdig geen verbruiksnoodzaak kent, terwijl de kosten uit de gemeenschappelijke inkomsten kunnen worden betaald en zo overmatige consumptie en weelde bij de werkers kan worden beteugeld.

Kortom, men scheidt een reeks arbeidsplaatsen en rechtvaardigt gelijktijdig heffingen en maatregelen, die niet aanvaardbaar zouden zijn wanneer men geen grote uitgaven voor bewapening zou doen.

Dit komt er op neer, dat de wapenindustrie steeds machtiger is geworden en in vele landen niet alleen macht heeft, maar zozeer in de maatschappelijke structuur geïntegreerd is, dat zonder deze de huidige stijl van leven niet zou kunnen worden gehandhaafd en de nu bestaande politieke en andere verhoudingen binnen de gemeenschap geheel omvergoorpen zouden worden.

Kortom: de machtigen zouden hun macht, de invloedrijken een groot deel van hun invloed en vele rijken een groot deel van hun inkomen verliezen, wanneer de bewapening en daarmee de wapenindustrie te zeer aan banden zouden worden gelegd.

Is dit voldoende?

x Een slechte zaak dus.

- Dat hangt van je standpunt af. Het is een heel goede zaak voor allen, die hiermede zaken kunnen doen of hieraan macht onttelen, maar het is inderdaad wel een heel slechte zaak voor degenen die nu in geld en mogelijk morgen in bloed de rekening moeten betalen.

x Waarom wordt er altijd de nadruk gelegd op oorlog in de ruimte en wordt er niet meer de nadruk gelegd op alles, wat de mensen van andere wezens zouden kunnen leren?

- Het antwoord daarop is zo eenvoudig, dat u het mogelijk over het hoofd hebt gezien.

Herinnert u zich, hoe het vroeger ging tussen dorpen? Wanneer iemand van het ene dorp in het andere kwam en het ging om zaken, dan mocht dan nog net. Maar o wee als hij probeerde met anderen te samen in de plaatselijke kroeg gezellig te gaan drinken of spelen of zelfs, erger nog, een meisje wilde vrijen.

Dan werd hij mishandeld. Want hij was er immers niet "een van ons"? En wanneer u zich realiseert hoe zelfs in deze z.g. ruïndenkende nederlandse maatschappij dergelijke gevoelens opeens kenbaar worden wanneer het gaat om turken, marokkanen, surinamers e.d., zodat men dezen kritischer benadert dan de eigen mensen, terwijl tegen deze mensen, die niet "Bij ons horen" ook zonder kenbare redenen steeds weer ressentimenten ontstaan, kunt u zich gemakkelijker voorstellen wat er zou gebeuren, wanneer vreemde wezens, die zelfs niet van deze wereld zijn, door zouden dringen tot de aarde en daar mogelijk het een en ander aan de mensen zouden willen voorhouden.

Men zou hen, zelfs indien zij veel aan de mensen zouden leren, algemeen eerder zien als een bedreiging van eigen bestaan en een aantasting van eigen menselijke waardigheid dan als helpers.

Realiseer u verder, dat heel wat mensen nog steeds denken, dat zij de werkelijke kroon der schepping zijn - ofschoon ik indien zij een kroon moeten zijn wel eens een platte pet zou willen zien.

Maar dat neemt niet weg dat heel wat mensen er van overtuigd zijn dat zij het werkelijk hoogste en meest uitverkoren wezen van de gehele schepping zijn. Denk u in, hoe dergelijke mensen zouden reageren, wanneer er iemand zou komen, die er heel anders uitziet, die niet van de aarde stamt en vele dingen kan, die mensen niet kunnen. Denkt u werkelijk, dat zij bereid zouden zijn, van een dergelijk wezen te leren, ja, dat zij de aanwezigheid daarvan op aarde zouden "nemen".

Zij zullen een dergelijke wezen duivels noemen en alles wat het de mensheid kan leren beschouwen als demonisch, iets wat meteen vernietigd moet worden zelfs indien dit betekent, dat de mensen, die zo iets al geleerd hebben uitgeroeid dienen te worden.

Door te spreken over de oorlog in de ruimte konfronteer je hen op

een voor hen nog juist aanvaardbare wijze met het bestaan van ander leven in het Al. Helaas is men in de benadering van dit onderwerp niet altijd even logisch en realistisch. Ik voor mij heb alles gedaan, om de zaken zo onbevooroordeeld, logisch en aanvaardbaar te stellen als maar mogelijk is.

U dient verder te begrijpen, dat heel veel mensen zelfs wanneer er sprake is van een landing op deze planeet alleen reeds door hun eenzijdigheid van denken en leven niet in staat zullen zijn, contact te aanvaarden. Vergeef mij, dat ik de mensen eenzijdig noem, maar het komt voor, zelfs onder stakers en werkgevers...

De enige wijze om een redelijk vreedzaam contact altans met een deel van de mensheid op te nemen zou voor wezens uit de ruimte bestaan in de pretentie handel te willen drijven en zo de belangstelling van de betrokkenen vooral te richten op de mogelijkheid, van de vreemden wijzer te worden.

Ik kan nu wel positieve verhalen op gaan hangen over al die toch zo edele en goede rassen in de ruimte, maar dan zou ik ook duidelijk moeten maken dat er vanuit uw standpunt heel wat zijn, die puur slecht zijn, omdat hun begrippen van goed en kwaad anders liggen dan de uwe.

Denkt u niet, dat de Paus een beroerte zou kunnen krijgen van ergernis, wanneer vreemden niet op de ware leer reageren en stellen, dat God alleen maar een abstractie is, die door vele wezens wordt gebruikt om het voor hen onbegrijpelijke en onaanvaardbare toch voor zich aanvaardbaar te maken? Of dat de mens heiligen, goden en demonen nodig heeft om zo de zaken, die hij innerlijk aanvoelt, maar niet redelijk kan uiten - laat staan motiveren - te verklaren en eigen aansprakelijkheid daarvoor gelijktijdig af te wijzen? Ik zie het al voor mij: de plechtige wijze waarop Maria, de engelenschaar en zelfs de inquisitie worden opgeroepen om aan dergelijke praat onmiddellijk een einde te maken.

En denk eens aan al die dominees, die zich opeens moeten verweren tegen de verklaring, dat hun zo graag gepredikte verlossing ook maar een menselijke pretentie is. Het zal heus lang duren, voor men bereid zal zijn ook dergelijke dingen aan te horen en er iets van te leren. Vandaar dat de nadruk voorlopig meer valt op de oorlog in de ruimte, de biologische monsters en wat dies meer zij.

x Er zijn nogal wat mensen, die vertellen, in ruimte schepen gebracht te zijn, op een tafel neergelegd te zijn, onderzocht te zijn e.d. Hoe ziet U dat?

- Bezie de verklaringen. Ondanks alle gelijkenissen valt toch wel op, dat de waarnemers aan de ruimtewezens bepaalde menselijke eigenschappen en neigingen toekennen.

In hun verhalen wordt niet gesproken over zaken, die niet op aarde gekend worden, al was het maar in stripverhalen. De boodschappen die sommigen ontvangen beweren te hebben, klinken mooi, maar bevatten steeds weer wendingen en gegevens, die op aarde reeds bekend waren.

Beschrijvingen van het leven op andere planeten verschaffen gegevens, die terug te voeren zijn op zaken die op aarde, als denkbeeld of werkelijkheid, reeds bestaan. Wel wordt veel als een ontwikkeling elders voorgesteld wat op aarde alleen nog als fantasie of denkbeeld bestaat.

Konklusie: er is mogelijk sprake geweest van werkelijk contact, maar alleen op grond van de gedane mededelingen is het niet mogelijk de betrouwbaarheid van de mededelingen en verhalen zelfs maar aanvaardbaar te maken.

Mijn visie: er zal soms van contacten sprake zijn geweest, maar in vele gevallen speelt eerder een soort aandachttrekken een rol. Trouwens, wanneer iemand vertelt, dat hij zo even Jezus op bezoek heeft gehad, gelooft u dit toch ook niet zonder meer en zonder bewijs?

Ofschoon ik de mogelijkheid niet uitsluit raad ik een ieder dus, dergelijke verhalen allen met een portie zout te nemen.

Ik besluit nu. Wij hebben gesproken over oorlog in de ruimte. U zult bemerkt hebben, dat ik daarbij mijn best deed, nogal wat mythen te ontmantelen. Met nadruk wijs ik u er op, dat ik op grond van eigen waarnemingen toe moet geven, dat er niet aardse entiteiten reizen door de ruimte. Ik heb ook getracht u duidelijk te maken, dat de mens lang niet de top van de schepping vertegenwoordigd. Maar de mens kan geestelijk veel meer worden dan hij nu is.

Daartoe zal hij eerst naar een innerlijk evenwicht moeten zoeken. Technologie en wetenschap op zich en alleen zijn niet voldoende om mee te tellen onder de hoogste levensvormen.

Mensen die lange tochten in de ruimte zouden moeten maken zouden waarschijnlijk waanzinnig zijn voor het derde jaar van hun tocht zou zijn ingegaan, alleen reeds omdat zij het innerlijke evenwicht niet bezitten, dat voor dergelijke reizen noodzakelijk is.

Trouwens, vele mensen zijn niet eens in staat, hun innerlijk evenwicht op aarde te behouden. Dan is de belangrijkste waag niet, hoe men technologisch verder kan komen of met systemen de mensheid ten goede zal kunnen dwingen, maar hoe vindt men innerlijk een evenwicht.

Belangrijker dan oorlogen in de ruimte en vliegende schotels - die bestaan - is en blijft de vraag, hoe de mensheid innerlijk haar evenwicht kan herwinnen en kan komen tot de innerlijke vrijheid die hem in staat stelt uiterlijke banden en verplichtingen niet meer als kwellingen en ontrecting te beleven. Want dan eerst is er een mens, die zijn aansprakelijkheden en gebondenheden zal aanvaarden en vervullen, maar alleen zover en zolang hij die volgens eigen innerlijk aanvaardbaar acht.

Alles, wat wij kunnen doen voor onszelf en voor anderen, zeker wanneer je op aarde in de stof leeft, is een innerlijk evenwicht vinden, in onszelf het vertrouwen en de kracht vinden waardoor de buitenwereld niet voortdurend ons schokt en het voor ons niet meer noodzakelijk is steeds weer anderen te dwingen te handelen en te leven, zoals wij dit goed vinden.

Een innerlijk evenwichtig mens kan het anders zijn van anderen aanvaarden met vol begrip, omdat hij immers vanuit zijn diepste besef goed handelt en zijn evenwicht onaantastbaar weet door uiterlijke omstandigheden. Wie zover komt weet, dat het vinden van een innerlijk evenwicht voor het geheel belangrijker is dan alles, wat hij zonder dit en buiten zich tot stand zou kunnen brengen.

Wanneer een mens in zich de vrede kan vinden - of, zo u dit wilt, het Koninkrijk Gods - heeft hij daarmee meer bereikt dan op andere wijze ooit mogelijk is.

Wanneer de mensen, zoals zij nu zijn, de ruimte tussen de sterren zouden betreden, zouden zij een gevaar vormen voor alle rassen, die ruimtevaart bedrijven. Wanneer de mensen echter hun innerlijk evenwicht zouden kunnen vinden, die innerlijke gelijkmatigheid en openbloeiende geestelijke erkenning plus het gebruik van het totaal van hun werkelijke capaciteiten, zo zou deze aarde volgens mij zelfs een bedevaartsoord kunnen worden voor alle ruimtevaarders.

Laat ons daarom eerst eens streven naar een mensheid, niet niet langer de slaaf is van zijn technologie en niet langer zich behoeft te buigen onder de lasten van bureaucratie, zodat de mens bewust zelf zijn keuze kan maken zonder de wereld te haten, wanneer het niet naar zijn zin gaat en zonder zichzelf te verwerpen, wanneer hij volgens eigen weten tekort schiet. Want dit is belangrijker dan wezens uit de ruimte en oorlogen in die ruimte. Ik dank U voor uw aandacht.

Goeden avond.

(aanmerkelijk bekort)

d.d. 5 oktober 1979